Körtsmit olli üks wägga jõukas mees, kell rahha puduſt ep olnud; ta olli ka wägga hea mees, ägga äkkildane, otſe kui tulli takkus.

„Terre hommikuſt!“ ütles temma Klauſile, „ſa olled tänna öige warrane.“

„Jah! ma ſõidan wanna eidega liinna“, ütles Klaus; „ta istub õues wankre peal, ma ei wõi tedda mitte tuppa tua; olle hea mees, wii temmale pool toopi õllut; rägi agga waljuste, ſeſt ta ei kule taſſaſt kõnne.“

„Warsti, warsti!“ ütles körtsmik, wallas mõõdu õllut täis ja läks õue, ſurnud wannamoori jure.

„Säh! poeg ſadab ſulle ſeeme õllut, wõtta joo!“ Agga wanna mamma ei lauſund ei muſta egga walget, waid istus waggaſi wankre otſa peal.

„Kuule ka!“ kiſſendas körtsmik, „wõtta joo õllut, poeg ſaatis ſulle pool toopi õllut!“

Ei wastuſt ühtegi. Mees kiſſendas weel üks kord, ja jälle üks kord; agga ei wanna eit teind teggemiſt. Körtsmikku ſüdda ſai täis, ja ta wisgas äkkildaſe wihhaga õlle toobi wannamoorile wasto ſilmi, et jomaaeg mõda näggu mahha jooksis, ja ſurnud ſellile taggaſi wankre peale langes; ſeſt ta ei olnud mitte kinni ſeutud, waid wallali istumas.

„Appi! appi! karjus Klaus, tormas ukſeſt wälja, ja kraps körtsmikku rindu kinni; „mis ſa nurjato teggid? wata, ſa olled minno wanna eide ſurnuks lõnud! Näh! ſiin on ſuur auk otſa ees!“

„Oh, ſe on üks õnnetus!“ kaewas körtsmik, käed ülle pea kokko lüües. „Se on keik minno äkkildus! Kulla kuppu Klauſikenne, ärra te ſeſt kiſſa, minna annan ſulle üks wakka täis rahha ja mattan ſinno õndſa eide auſaste maa mulda, nenda kui olleks ta minno omma eit ollewad; ſinna agga olle waid, ja pea ſuu kinni, muido ſaan ma kimpu.“

Nenda ſai piſſike Klaus jälle terwe wakka täie rahho, ja körtsmik toimetas wanna eide mattuſed.

Kui Klaus koio tulli, ſatis ta poiſi ſuure kaimo jure jälle wakka laenama.

Suur Klaus ehmatas opis ärra, ja wärriſes kui aawa leht. „Mis jut ſe on? minna löin temma ſurnuks, kuida ta ſiis nüüd jälle hinge tõusnud? Lähhen õige iſſi ſedda luggu watama!“ Ja ta läks iſſi wakkaga piſſikeſſe kaimo jure.

„Tulle appi! kuſt ſa keik ſelle rahha ſanud?“ küſſis ta ſuurte ſilmadega nähhes, mis weel jure olli kokſund.

„Sa löid minno wanna eide mahha, les minno ſängis puhkas, ja minna jäin ellusſe!“ ütles piſſi-Klaus: „ma müüſin ſurnu ärra wakka täie rahha eeſt.“

„Kas ſa kuule immet!“ õiskas ſuur Klaus, ſeſt temma wanna eit olli tänna hommiko ka hinge heitnud.

„Pea kinni! ma lõõn omma ſurnud eidele ka kirwega otſa ette ja ütlen, et ma iſſi tedda ſurnuks